

[Karen Højte Jensen]

mokratiets vegne udtrykte, at det var stødende, hvis man kunne få mere ved at være på kontanthjælp end ved at være i arbejde.

Men så blev jeg lidt uvis vedrørende de mere konkrete ting, fru Hanne Andersen i sit seneste indlæg sagde. Fru Hanne Andersen sagde, at man ikke ville være med til at ændre satsen for tillægget for det første barn, og jeg forstod også på fru Hanne Andersen, at man ikke ønskede at suspendere den regulering af kontanthjælps-satserne, der skulle ske pr. 1. juli 1989.

Og så bliver jeg lidt usikker på, hvad det nu er for et budskab, jeg skal tage til efterretning. De to ting, jeg forstod på fru Hanne Andersen at man gik imod, handler også om det overordnede balanceproblem: det at være på kontanthjælp i forhold til det at være i arbejde. Jeg forstod som sagt, at man ønskede bedre balance. Jeg finder, at ikke blot børnetillægget, men også en regulering handler om familiens totale situation, og derfor må det vurderes samlet, hvis ens udgangspunkt er, at det er stødende, hvis man kan få mere ved kontanthjælp end ved arbejde.

Jeg håber ikke, jeg har misforstået fru Hanne Andersen.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Det handler bare om to ting, jeg ikke nåede sidst. Det var, fordi jeg fik på fornemmelsen, at formanden var i gang med at fratage mig ordet, og så skyndte jeg mig ned.

Det ene handler om rådighedsparagraffen, hvor ministeren foreslår noget, hun mener er en stramning. Det forstår jeg egentlig ikke, og det er en af de ting, vi skal have opklaret under udvalgsarbejdet. Jeg kan ikke se, at der er nogen realitetsændring i den nye formulering i forhold til den gamle, andet end at ministeren muligvis har fået en fiks idé og gerne vil have beskæftigelsesprojektfremmende foranstaltninger sat ind i paragraffen. Jeg kan ikke se, at der er en realitetsændring i den. Jeg kan selvfølgelig godt forstå det, hvis det er rent politisk, den er kommet ind, men jeg mener ikke, det rent juridisk er en realitetsændring. Det er så den ting.

Så efterlyste ministeren gode ideer, og så vil jeg gerne komme med en god idé. Nu er jeg vant til, at der går en 3-4 år, fra SF kommer med en god idé, til en socialminister tager fat på den, som det nu er sket med to af forslagene i mini-

sterens lovforslag. Den nye gode idé er, om ministeren vil være med til at forsøge sig med en job- og uddannelsesordning for kontanthjælpsmodtagere, eventuelt som forsøg i et par afgrænsede geografiske områder.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Vi vil godt sige, at vi ikke synes, at ubalancen alene kan hæftes sammen med børnetillægget for det første barn og en regulering af kontanthjælpen. Derfor vil vi gerne også have det belyst, om det alene er de elementer, der er med til at skabe ubalancen i de eksempler, der nævnes på, at nogle kan have et større forbrug. Børnefamilierne er stadig væk for os i fokus, som de var, da vi diskuterede det tidligere, og det er de også i dag. Vi ser ikke nogen speciel grund til at forringe den enlige forsørgeres vilkår.

Socialministeren (Aase Olesen):

Forslaget om stramning af rådighedsbegrebet er ganske rigtigt – hvad skal vi sige? – politisk, forstået på den måde, at hvis et amtsankenævn vil tolke loven, som man gør det f.eks. i Viborg Amt, kan man henvise folk i forskellige kommuner til beskæftigelsesforanstaltninger og afvise folk, hvis ikke de tager imod tilbudet.

I andre amtsankenævne giver man folk ret, når de klager over, at de kun er blevet henvist til beskæftigelsesforanstaltninger, og har dermed ikke kunnet få folk i arbejde på den måde, som man ønsker. Der er sådan set ingen grund til at lave forsøg med at lade kommunerne give folk jobgaranti, for det er der kommuner der gør. Som jeg har nævnt, er der kommuner, der har jobgaranti for kontanthjælpsmodtagere helt op til 67 år.

Men jeg vil gerne lige benytte dette spørgsmål og give det svar, at vi skal huske på, at vi taler om folk, hvis væsentligste problem er, at de ikke har job. Der er stadig væk i det sociale system folk, som har behov for at blive behandlet som sociale klienter og have det tilbud, der ligger i hele den store vifte af muligheder, som bistandsloven rummer. Det er ikke dem, vi taler om her.

Hermed sluttede forhandlingen.